

[Rytter.]

det fra mit Parti, dels i Henhold til vor tidligere Stilling, dels fordi jeg mener, at Nævningerne har overskredet, hvad man overhovedet kan anerkende som faldende inden for Begrebet Fortolkning. Eller ogsaa skulde Ministeren være gaaet den Vej, som Ministeren taler om et Sted, da Lovforslaget blev forelagt i Landstinget, at Defensorer maa lige saa lidt som Statsadvokaten gaa ud over Loven, de skal holde sig inden for Lovens Grænser, og de maa ikke søge at paavirke Nævningerne ud over Lovens Grænser. Paa det sidste Punkt er det meget vanskeligt at gribe ind; derimod er det ikke saa vanskeligt at gribe ind paa det første Punkt og sige, at disse Sager maa undruges Nævninger.

Jeg vil, som sagt, gerne spørge den højtærede Justitsminister: hvilket af hans Forslag — enten det, der oprindeligt blev forelagt i Folketinget og oversendt til Landstinget, eller hans Forslag i Landstinget, som han vilde have det gennemført, eller det Forslag, der nu foreligger om Doms-mænd — vilde have medført et andet Resultat med Hensyn til den Sag, der foreligger?

Nedergaard: Ved anden Behandling af Tillægsbevillingsloven for 1933—34 gav jeg Udtryk for, at der i Befolkningen, navnlig i Menighedsraadskredse, er Utryghed over for den højtærede Kirkeministers Forvaltning af de kirkelige Midler. Denne Utryghed begrundedes nærmere i en Henvendelse af 11. April 1934 til Regering og Rigsdag fra Landsforeningen af Menighedsraad. Den højtærede Kirkeminister gav Løfte om, at der skulde blive fremskaffet Regnskab over de kirkelige Reservefonds Status og deres Indtægter og Udgifter, og at dette skulde blive lagt til Grund for en videre Drøftelse af alle de Forhold, der herved kunde blive Anledning til at drøfte, deriblandt Forrentningen af 500 000 Kr., som af Kirkemidlerne er taget til Bygning af Kirker, og at den nødvendige Anmærkning paa Tillægsbevillingsloven var optaget under disse Forudsætninger. I hvilket Omfang den højtærede Minister har fremlagt disse Oplysninger, og hvor megen Energi der er sat ind paa at faa Pengene forrentet efter Reglerne i Lov af 30. Juni 1922 § 19, det ved Offentligheden intet om, og der er ikke gjort noget for at fjerne Utrygheden, men der er sket adskilligt i Aarets Løb, som har øget den. Jeg vilde ønske, at der var blevet fremsat beroligende Oplysninger, men da det ikke er sket, skal jeg komme

med en nærmere Redegørelse for, hvorfra denne Utryghed stammer.

Saa vidt jeg har kunnet faa oplyst, udskrev den højtærede Minister i sin forrige Ministerperiode 1926—27—28 mindst 2½ Mill. Kr. for lidt i Kirkeskat. Hvad der i den Tid blev udskrevet for lidt i Kirkeskat, blev forskudsvis udbetalt af Statsfinanserne, og der skete ikke den Opgørelse i første Kvartal af det paafølgende Finansaar, som Loven paabød. Da Præstelønningsloven af 1931 traadte i Kraft, borfaldt Retten til at faa Forskud. Mellemregningen mellem Kirkeministeriet og Finansministeriet var dengang ikke bragt i Orden, der var en samlet Gæld paa 3½ Mill. Kr., og disse Penge blev taget af Stiftsmidlernes Kassebeholdning. Ved en Skrivelse til Stiftsøvrigheden blev det bestemt, at Pengene skulde tilbagebetales i Løbet af 10 Aar, men da et Aar var gaaet, opgav Ministeren Tilbagebetalingen indtil videre. Ved denne Foranstaltning mistede de kirkelige Lønningsmidler en Rente paa 140 000 Kr. om Aaret, som ellers vilde være brugt til at formindske Kirkeskatten, og da Pengene maatte opføres som Aktiver paa de Opgørelser, der hvert Aar sendes til Menighedsraadene, maatte de forrentes, foruden at der saa yderligere skulde tages 350 000 Kr. aarlig i Afdrag. De i Tyverne for lidt bevilgede Penge er derved i en Krisetid blevet lagt over paa de kirkelige Skatteydere, der maa tilbagebetale dem med ca. 7 Mill. Kr. Dette er en meget uheldig Forvaltning, som har paaført de kirkelige Skatteydere en unødigt Ekstraskat paa ca. 4 Mill. Kr.

Der er hertil yderligere at bemærke, at den højtærede Minister har taget Pengene som Tillægsskat til Kirkeskatten. Jeg har ikke kunnet finde blot Skygge af Lovhjemmel herfor. Der stod i sin Tid en stærk politisk Kamp, fordi Ministeriet Estrup opkrævede Skatter, uden at der forelaa en af Rigsdagen vedtagen Lov som Hjemmel derfor. Nu faar vi paalagt en Ekstraskat ved et Diktat fra Kirkeministeren. De 3½ Mill. Kr., som i 1931 manglede i Stiftsmidlerne, skulde selvfølgelig have været skaffet til Veje paa en anden Maade. Den kgl. Anordning af 24. Juni 1914 siger, at Tab, der lides paa Massen af Præstelønningsmidlerne, skal afholdes af Reserve- og Administrationsfonden. Da der nu formentlig er Tab og Gæld paa omkring 3½ Mill. Kr., og Reserve- og Administrationsfonden kun udgør ca. 1½ Mill. Kr., ser det ud til, at Reserve- og Administrationsfonden ikke er solvent.

Ved den kongelige Anordning af 24.